

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Blandt Sultne

Citation: Aakjær, Jeppe: "Blandt Sultne", i Aakjær, Jeppe: *Artikler og Taler. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 87. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer04tom-shoot-workid55361/facsimile.pdf>
(tilgået 27. november 2021)

Anvendt udgave: Artikler og Taler. - 1919

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

BLANDT SULTNE.

Provinspressen, 31. Decbr. 1901.

Den, der de sidste fjorten Dage har passeret Ørstedsparken, vil have set et øjendommeligt Syn. Men ved maaske, at denne Parks store Vandbassin, der jo er Rester af den gamle Stadsgrav, danner en Slags Vinter-Samaritan for de store Søers Svaner; her holdes Vandet al Tid passende tempereret, og de store, aristokratiske Fugle sejler i værdig Ro over Bassinets lunkne Flade, sikre paa at have deres paa det tørre, om man kan anvende dette Udtryk paa Skabninger, der kun ugjerne sætter Foden paa Landjorden. — Længs Dammens Bredder er der fuldt af Ædetruge, i hvilke den gule Havre aldrig fattes, og saasom den menneskelige Slægt altid har haft en Svaghed for at kaste i Grams til dem, som havde nok i Forvejen, vil man i Aar se fuldt op af Damer, der hiver i Pundevise af Brød ud til de overmættede Dyr, der knap nok gider bøje deres slanke Halse efter den Mad, som et fattigt Barn vilde hide sig i Fingrene efter.

Men saa forleden, da vi gik gennem Haven, havde Billedet skiftet Karakter: Henne i et Hjørne af Dammen var alle Svanerne føgne sammen i en stor blændende Bunke, i hvilken det bølgede ud og ind, men bag dem og over dem i Luften, helt hen over Træernes bladløse Kroner saas en Uendelighed af graa og hvide Fugle, der steg og sank som kolossale Fnug i en Snestorm. Det var det vinterlige Hav og de tiffrosne Fjorde, der sendte deres Tusinder af sultne Proletarer ind over denne lunkne Dam i Haab om, at de skulde redde sig et Par Krummer fra de rige Svaners Bord. Men skjønt disse Dyr var mættede indtil Drøbelen, undte de dog ikke de forsultne fremmede det mindste Korn; de anede, at Ædekassen var i Fare og dannede en uigjennembrydelig Vagt omkring den og forfulgte med brusende Fjer enhver Maagesjæl, der blot kiggede ned i de fulde Truge.

Og de stakkels proletariske Fugle, der var saa magre af Ugers Sult, at de egentlig kun dannede et Par Vinger og saa nogle Indvolde, i hvilke det gnavede og gnavede af Mangel paa Føde, svævede pibende omkring i Luften,